La Universitat de Montblanc, un èxit col·lectiu

Autor: Sebastià Sardiné i Torrentallé
Data de publicació: 16-08-2017

Després d'haver-hi assistit i participat, En Sebastià Sardiné ens fa arribar la seva valoració, en to familiar, del que va ser per ell la 4a Universitat Nova Història realitzada a Montblanc.

Teniu bon "caliu", amb gent molt interessant. Ja ho vaig constatar el matí que vaig arribar, quan vàrem tenir una interessant conversa els qui preníem un refresc a l'ombra de la història, sota el vell campanar, tot girant el sol i demostrant que la Terra no és plana sinó rodona, girant nosaltres o el sol. No ho sé. I d'això es tracta: de qüestionar-ho tot, ja que tot allò ensenyat i escrit fins ara està prenyat de malintencionisme interessat. La llàstima ha estat no poder venir tots els dies. Crec que algú hauria d'escriure un "diari" de les jornades. De ben segur que fareu alguna cosa semblant al vostre web i en podrem "visualitzar" totes les gravacions. La meva no la miraré, ja que, fent autocritica, em vaig deixar moltes coses interessants. És clar, són al llibre [Jo, Vilana-Perles, Pagès, Editors 2017] (vaig vendre tots els que vaig portar i n'hagués venut més si més n'hagués portat). També se'n varen vendre de L'Àliga emprèn el vol. Gràcies per aquesta oportunitat.

Portada del llibre Jo, Vilana-Perles, de l'autor
de l'article

Pel poc que vaig constatar, el caliu dels actes i el contingut són el camí a seguir. Alhora, totes les vostres ponències són sempre molt interessants, no ja les de Montblanc, sinó les del vostre dia a dia, que segueixo pels mitjans virtuals.

Si [a l'11 de setembre, durant la Guerra de Successió] haguéssim tingut nomes dotze hores d'avantatge, l'esquadra anglesa a Maó, hauria arribat abans de la capitulació i la història hauria estat una altra. I això també si el Feliu de la Penya no hagués especulat amb el comboi enviat per lo Vilana a Barcelona, el juliol del 1714. Tot això que realment va passar, mai no ha interessat a ningú explicar-ho tal com fou. Ens limitem a homenatjar En Casanova, quan la seva tasca del 30 de novembre del 1713 al 12 de setembre del 1714 està molt qüestionada. Ningú no farà res si ningú no es

determina a fer-ho. Vosaltres ho esteu fent. Ni lo del Colom, ni del Cortès, ni del Sirvent, ni de Lleonard, ni del Durer, ni de Sixena, ni de Vilana-Perles, ni re. Fer-ho va contra corrent, contra oligarquies establertes que volen aparentar evolució, quan aquesta està enquistada. L'INH s'ha determinat, ha decidit i, per tant, està en condicions d'autodeterminar-se. Altres, encara no. Aquí rau tot. L'esforç dels actes de Montblanc bé mereixerien la mateixa atenció, oficial i mediàtica que els de Prada o altres actes acadèmics de rellevància.

Confiem que aquesta vegada sí: ens en sortirem i començaran a canviar les coses, tot i que, encara no ho veig tot clar. No sé si és aplicable allò que "la política te raons que la raó no entén" i jo, que he treballat documents delicats, ho copso, però no entenc como ho porten els polítics.

Vos encoratjo a seguir per aquest camí, que porteu temps caminant. Pel que fa a mi, no perdré ocasió (de fet ja ho estic fent) de deixar constància de la vostra tasca, en els mitjans en què col·laboro (mensualment a www.lliureimillor.cat", de tant en tant a www.historiavibrant.cat i en conferències o actes en què pugui participar, com a membre de "www.constituim.cat" o individualment.

Ara mateix tinc encomanada una novel·la per a Mèxic, El conde de Tlapancalco, on, aprofitant l'avinentesa, descric el descobriment d'Amèrica i la conquesta de Mèxic en base als vostres treballs globals. Quan pertoqui, voldria que algú m'hi fes una ullada, no fos cas que cometés errors greus. Si la novel·la qualla, l'INH desenbarcarà a Amèrica (si és que no ho heu fet ja, és clar). En tinc nou capítols escrits. Estic a punt, des de Tlaxcalla, d'enfrontar-me a Moteczuma.

Una tribuna com la que em vàreu oferir no es pot desaprofitar. Vos ho agraeixo. Cal fer compatible aportar noves dades i angles de visió, amb el senyal de l'actualitat.

Cal "vendre" el procés, aprofundir en l'autoestima, fer confiança i potenciar el compromís, la determinació individual, si és que volem determinar-nos col·lectivament, basant-nos en el màxim de coneixements històrics, cert. També en el Dret públic català, que va ser copiat arreu del món, lloat per Voltaire i molts altres autors, però bàsicament, en la nostra realitat com a poble, per a la generació actual (ens ha tocat fer-ho, fem-ho) i per la futura: la del segle XXI. D'aquí que en totes les meves intervencions miri de compaginar-ho tot, lluny de pessimismes i indefinicions que algú, sense voler, sembra innecessàriament. La gent ho va agrair i, de fet, arreu on vaig així acaba: amb aplaudiments de solidaritat, perquè, tot plegat, el que la gent vol és no sentir que lluita sola i que hi ha més gent com ells que també lluitem pel mateix. L'èxit és i fou col·lectiu i m'alegra compartir-lo amb vosaltres.

Moltes gràcies!

Sebastià Sardiné